

HỒI THỨ HAI MƯƠI BẢY
VUA KHỎI MIỆNG HÙM

Thấy Kim Bất Hoán cứ dùng lời châm chọc và Chu Thất Thất đã nổi xung, Lãnh Đại quay phắt qua gần giọng :

- Câm miệng lại !

Kim Bất Hoán sửng sốt :

- Người... người bảo ta câm miệng ?

Lãnh Đại lầm bầm :

- Ta bảo thế !

Kim Bất Hoán nhăn mặt :

- Người... người không phân biệt ai là bạn, ai là địch sao ?

Lãnh Đại lạnh lùng :

- Ta bằng lòng có một địch thủ như thế, chứ không thích có một người bạn như người !

Câu nói của họ Lãnh bao hàm ý nghĩa : bạn mà tì tiện thì đáng sợ hơn là kẻ địch chính trực. Và tuy mặt dày mày dạn, Kim Bất Hoán cũng thẹn thùng vì câu nói đó, hẳn liếc Lý Trường Thanh ý muốn cho họ Lý lấy uy quyền của chủ nhân khiến trách sự vô lễ của thuộc hạ.

Nhưng Lý Trường Thanh cứ lơ đi như không nghe thấy, Kim Bất Hoán lại nhìn Lãnh Đại, bắt gặp tia mắt rợn lạnh đang trừng trừng ngó hằm hằm cho hằm xuống nước luôn, hằm cười khi khi :

- Phải phải... tại hạ xin câm mồm. Thật là cái mồm của tại hạ... dơ dáy quá ! Xin... xin Lãnh huynh cứ lo trừ diệt cái... cái tên ấy đi !

Lãnh Đại nhếch môi khinh bỉ và quay qua ngó Kim Vô Vọng :

- Xin mời !

Chu Thất Thất cũng không nói nữa. Bây giờ nàng biết cái con người bịnh hoạn của Lãnh Đại nhất định phải là một nhân vật lợi hại lắm, bởi vì nếu không thế thì Kim Bất Hoán ắt không co đầu rút cổ như thế đâu.

Nàng mở con mắt tròn xoe hồi hộp chờ đợi.

Nhưng Kim Vô Vọng và Lãnh Đại vẫn chưa nhúc nhích.

Hai mặt ngó nhau, bốn mắt lườm lườm, tay chân họ chưa có vẻ gì sẵn sàng cả. Từ trên xuống dưới hầy còn trống lỗng.

Nhưng cả hai người cùng biết, cả hai cùng sẵn sàng trong cái vô hình, tinh thần, ý chí của cả hai đều không lộ một chút gì sợ sệt.

Cả hai đều biết rằng bất cứ một ai ra tay trước, trừ khi có tuyệt kỹ ô tiên phát chế nhân ă, bằng không thì trong cái nhích tay sẽ bị đối phương khoá ngay và chiếm thượng phong lập tức.

Bởi vì kẻ muốn ra tay trước, tự nhiên là xuất phát ngay thế công, nhưng thông thường, nếu lấy chiêu thức tận dụng thế công thì tự nhiên thế thủ có nhiều sơ hở. Và như thế, trong chiêu đầu nếu không hạ được thì sự phòng thủ sẽ bị phá ngay.

Cho nên khi hai cao thủ gặp nhau và khi họ cùng ước lượng tuyệt kỹ của nhau, luôn luôn họ dẫn đo cân nhắc, ít có khi nào họ nôn nóng để bị đối phương chiếm thượng phong. Vì một khi như thế mà muốn gỡ lại thế quân bình cũng phải nhiều vất vả.

Từ khi tiếng ô mồi ă của Lãnh Đại thốt ra thì cả hai người chẳng những thân hình không dám vọng động mà đôi mắt họ lại không dám rời nhau.

Là những kẻ nhiều kinh nghiệm như Lý Trường Thanh, Thiên Pháp đại sư, Kim Bất Hoán đều biết rõ vấn đề, họ biết hai người tuy chưa ra một chiêu nào, nhưng cuộc diện đã báo trước tình thế khẩn trương gấp mấy lần trận đấu giữa Liên Thiên Vân và Kim Vô Vọng vừa qua.

Họ không dám phân tán tinh thần, họ nín hơi theo dõi.

Chu Thất Thất lần lần cũng nhận được vấn đề sinh tử. Nàng ý thức được nguy cơ của đôi bên gắn trong đường tơ kẽ tóc. Nàng đã có dự nhiều trận đấu dữ dằn, nhưng chính bây giờ, trong trận đấu này, bóng dáng tử thần rõ ràng hơn hết. Cho đến bây giờ, nàng mới bắt đầu run sợ thật sự, mặc dù trận đấu chưa thực tế diễn ra.

Gió giữa đồng không rít lạnh mang tai, không khí im lìm ngột thở. Cả hai người vẫn chưa ra tay.

Trong giờ phút cực kỳ căng thẳng đó, trong cảm giác mọi người đều bỗng thấy như vạn vật trong vũ trụ này chết cả, từ côn trùng, cỏ cây, đều cúi rạp lặng im. Tất cả đều rụi xuống, chỉ còn có họ, họ là nhân chứng cuối cùng và những nhân chứng này cũng chỉ tồn tại một cách mỏng manh.

Không ai còn ước định được thời gian, vì không biết sự đối chọi tinh thần như thế đã qua bao lâu.

Không khí nặng nhọc chụp xuống vùng đất hoang vu.

Lãnh Đại cảm thấy như uể oải, tuy chưa giao đấu, nhưng trong tình trạng căng thẳng của tinh thần, khí lực bỗng thấy tiêu hao. Nếu thực sự giao đấu, cũng bằng một thời gian như thế và nếu đôi bên cùng tồn tại thì sự tiêu hao khí lực có lẽ không hơn như thế.

Họ Lãnh nghe mồ hôi rịn từ từ trên trán, chảy xuống thái dương, lần lần xuống mặt hần.

Nhưng hần vẫn cắn răng chịu đựng.

Đôi mắt hần, đôi mắt mà cả trong đêm tối vẫn sáng ra mấy trượng bỗng mờ dần, mờ dần.

Tay chân hần cũng mềm y như đã trải qua suốt đêm kịch chiến. Mềm dần, mềm dần và bắt đầu đau nhức.

Hần vẫn cắn răng chịu đựng...

Chỉ vì hần biết, hần biết đây không phải là một cuộc khảo nghiệm võ công của cả hai người mà chủ yếu là khảo nghiệm ý chí và sức kiên nhẫn.

Hần biết không phải một mình hần, mà cả đối phương. Đối phương cũng đang chịu đựng không thua gì hần.

Giữa hai người, ai chịu đựng bền bỉ, dẻo dai, người đó sẽ thắng. Chỉ cần một khoảng khắc thôi, thì khoảng khắc đó nó có tính cách tối hậu quyết định, đủ để quyết định cho vấn đề thắng bại, vấn đề sống chết !

Một khoảnh khắc cực kỳ trọng yếu. Trước giờ chết một giây, cũng vẫn cố mà chịu đựng.

Hần tự nhủ với lòng : ô Lãnh Đại người không được ngã xuống, tuyệt đối không được ngã xuống. Bây giờ ngay bây giờ, có lẽ đối phương của người đã không còn chống chọi nổi, người chỉ cần ráng thêm một giây, một giây nữa thôi, hần sẽ ngã ! ồ

Bằng vào sự tin tưởng đó, hần kiên trì chịu đựng, hần mở tròn đôi mắt.

Lãnh Đại hơi nhếch môi, nhưng không có nụ cười. Hần biết, chỉ cần khép hai mí mắt lại, không khó lắm đâu, thì tất cả mọi phiền toái của đời, tất cả sự cực khổ sẽ nhẹ nhàng theo đôi mắt khép.

Thế nhưng hần cứ cố mở ra.

Phần Lãnh Đại thì quá rõ ràng như thế.

Riêng Kim Vô Vọng, đúng như Lãnh Đại nghĩ và đúng như cuộc tranh đấu cân não, họ Kim cũng đang vất vả, cũng đang cơ cực, tinh thần cực kỳ căng thẳng.

Không khí nặng nề ngộp thở cứ thế trôi qua.

Lúc bấy giờ Lãnh Đại và Kim Vô Vọng chịu đựng cực hình của sự co rúm thần kinh mà những kẻ ở ngoài, những kẻ đóng vai trò chứng kiến cũng rịn mồ hôi trán.

Họ cũng chịu đựng như trải qua một phen ác đấu.

Kim Bất Hoán đột nhiên len lén giật giật tay áo Lý Trường Thanh.

Hai người trao đổi nhau qua ánh mắt và cùng xích lại gần.

Kim Bất Hoán nói nhỏ :

- Theo Lý đại nhân thì cuối cùng ai sẽ thắng ?

Trầm ngâm một chút, Lý Trường Thanh gượng mỉm cười :

- Nếu nói về võ công mạnh yếu, ý chí kiên nhẫn, kinh nghiệm giao đấu, bình tĩnh khi lâm trận thì cả hai người đều đáng gọi là kỳ phùng địch thủ, ngang hạng với nhau.

Kim Bất Hoán gật gật đầu :

- Phải, hai người đều có thể gọi là kiệt liệt và tương xứng, võ lâm thất đại cao thủ của chúng ta hiện nay đối với họ thật chẳng vào đâu.

Lý Trường Thanh mím miệng thở dài :

- Nhưng sự thắng bại của hai người, trừ việc xem xét về võ công, ý chí, kinh nghiệm, thể lực mạnh yếu, bình tĩnh hay không còn phải có một nhân tố khác.

Như có thấy một phần việc đó, Kim Bất Hoán hoan hô nho nhỏ :

- Lý đại nhân quả xét vấn đề tinh tế !

Lý Trường Thanh không vui mà lại có vẻ buồn :

- Lãnh Đại có đủ tất cả, tất cả đều không kém Kim Vô Vọng, nhưng về thể lực... a, mấy năm gần đây vì quá tích tụ mà thành lao, thêm vào đó, rượu cũng trợ giúp cho vấn đề suy nhược, nếu hai người tiếp tục tiêu hao, thì thể lực của Lãnh Đại...a, sợ e không còn được như ý muốn hẳn !

Kim Bất Hoán hơi lo :

- Thế... thế phải làm sao ?

Lý Trường Thanh thở dài :

- Hai người giao đấu, ai mạnh thì hơn, ai yếu thì thua, đó là qui luật không ai có thể cưỡng lại, chỉ vì...

Kim Bất Hoán chận ngang :

- Chỉ vì Lý đại nhân còn hy vọng... hy vọng trong muôn một, mong Lãnh Đại may mắn để thắng được, và nếu đến khi nào Lãnh Đại quả không chống chọi nổi thì sẽ đặt vấn đề thay thế !

Lý Trường Thanh cười gượng :

- Sự tình đã đến nước này chắc phải như thế mà thôi !

Kim Bất Hoán nói :

- Nhưng sau trận Hoành Sơn, Lý đại nhân bị hao sức lực, đến nay vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, không biết có thể...

Hắn nhìn sững Lý Trường Thanh, hắn dùng đôi mắt để thay cho câu nói sau cùng.

Lý Trường Thanh thở ra :

- Không đâu chi Kim đại hiệp, nếu tại hạ phải giao đấu với người ấy thì thắng ít mà bại ắt nhiều hơn !

Kim Bất Hoán hỏi :

- Nhưng nếu sau đó Thiên Pháp đại sư thượng trận thì liệu có thắng được hắn không ?

Trầm ngâm thật lâu, Lý Trường Thanh mới nói :

- Nhà sư Ngũ Đài Sơn võ công thâm hậu, nhưng bây giờ chỉ khi nào người ấy sau mấy trận kịch chiến nội lực bị hao tổn nhiều, chứ nếu không thì...

Họ Lý thở dài không nói tiếp...

Kim Bất Hoán mỉm cười sâu hiểm.

- Võ công của người ấy tại hạ có biết đôi phần.

Lý Trường Thanh chớp mắt :

- Xin được nghe ý kiến hay ?

Kim Bất Hoán nói thật chậm :

- Sự kiên trì khổ cực của người ấy, trong giang hồ tại hạ chưa thấy có người thứ hai nào, hắn không hay gần nữ sắc cho nên sức rất dẻo dai. Điều đó võ lâm cũng chỉ có một. Trước kia có hơn mười người áp dụng xa luân chiến, nhưng sau hơn mười trận đấu đó mặt hắn không hề thay đổi !

Lý Trường Thanh biến sắc :

- Nếu quả như thế thì sợ e...

Kim Bất Hoán hỏi luôn :

- E rằng Thiên Pháp đại sư khó lòng thủ thắng phải không ?

Lý Trường Thanh gật đầu :

- Phải, Thiên Pháp đại sư võ công tuy thâm hậu nhưng nếu so sánh về chiêu thức kỳ ảo, độc dữ và cơ trí đối địch thì không làm sao bằng được người ấy được. Cho nên giao đấu thì ba phần thắng đến bảy phần thua.

Kim Bất Hoán thở ra một hơi thật dài :

- Nếu thế thì hôm nay quả là đại nạn rồi ! Bởi vì tính riết lại thì chỉ còn một mình tại hạ, mà tại hạ thì có thượng trận cũng bằng thừa, không nên... vì tại hạ đã biết trước không phải là địch thủ của hãn.

Lý Trường Thanh mím miệng lắc đầu không nói một lời nào nữa cả. Ông biết Kim Bất Hoán lần này thì nói thật...

Kim Bất Hoán nói tiếp :

- Chúng ta năm người, hiển nhiên đều không phải là đối thủ của hãn, không lẽ bây giờ lấy mắt nhìn từng người từng người rụng xuống hay sao ?

Lý Trường Thanh thở dài :

- Chuyện đó... trừ khi nào...

Kim Bất Hoán hỏi dồn :

- Sao ? Trừ khi nào sao ?

Lý Trường Thanh dậm chân :

- Trừ khi nào tất cả chúng ra cùng ra tay một lượt !

Một câu nói như vấn đề đại kỵ trong suốt cuộc đời ngang dọc, Lý Trường Thanh buộc lòng phải nói ra... nói một cách vội vàng sợ sệt, nói mà cúi gầm mặt xuống trốn tránh... trốn tránh thật sự, trốn tránh trách nhiệm, trốn tránh danh dự !...

Và đó là một câu nói làm cho Kim Bất Hoán hả lòng...

Hãn nói vòng vo một hồi mục đích là buộc Lý Trường Thanh phải thốt ra câu ấy, một câu nói mà hãn biết không dồn ép thì nhất định họ Lý không khi nào mở miệng.

Hãn nghe chưa dứt đã vỗ tay tán thưởng :

- Đúng như thế. Chúng ra đối phó với một tên ác ma ấy, xét ra cũng không cần phải nói đến chuyện giang hồ đạo nghĩa, không cần phải có hành động quân tử

đối với kẻ chuyên gây hoạ cho võ lâm. Đáng lý không nên đợi đến bây giờ, mà chúng chúng ta phải làm sớm hơn mới đúng.

Lý Trường Thanh cúi đầu tư lự... Cho đến khi ngẩng mặt lên thì quả nhiên Lãnh Đại đã không còn sức lực để chống chọi nữa rồi...

Kim Bất Hoán dồn tới :

- Sao ? Lý đại nhân quyết định đi chứ !

Y như một kẻ dẫm chân xuống bùn, đã nói một câu rồi, Lý Trường Thanh buột miệng nói luôn :

- Chỉ phải như thế thôi !

Như đã hờm sẵn, Lý Trường Thanh vừa mở miệng thì Kim Bất Hoán đã thét lên :

- Phải như thế. Kim Vô Vọng phải chết !

Hắn bắn mình ra với chuỗi cười đánh ác của loài quỷ quái yêu ma. Chưởng lực của hắn ào ào nhắm ngay vào bụng, vào ngực Kim Vô Vọng...

Không, không phải hắn dùng chưởng lực đơn thuần mà khi hắn vung tay thì trong chưởng phong của hắn kèm theo một bụng sáng kì dị...

Quả là Kim Bất Hoán chuẩn bị cực kỳ chu đáo, Lý Trường Thanh vừa gạt đầu ưng thuận một việc làm bất chính thì hắn đã ra tay, ra tay bằng ám khí.

Không dám để tinh thần phân tán một giây, vừa thấy ám khí Kim Vô Vọng phóng mình lên như một chiếc pháo thăng thiên, lăn tròn trên khoảng không mấy vòng tránh thoát ám khí và sà xuống ngay bên Chu Thất Thất và quát lớn lên :

- Kim Bất Hoán, tâm địa và hành động của người ta đã biết trước quá lâu rồi... Hừ, người muốn hại ta, khó lắm !

Thấy Kim Vô Vọng đang tập trung tinh thần đối kháng với Lãnh Đại mà lại còn tránh đòn đánh lên một cách tài tình như thế làm cho mọi người phải điếng hồn.

Và nhất là Kim Bất Hoán, hắn thấy cái nguy trước hơn ai hết, hắn la bài hãi :

- Cùng một lượt xông lên đi chứ !

Hắn vung một nắm ám khí rồi nhảy trái ra xa, và tuy hô hào như thế nhưng đứng cách Kim Vô Vọng xa hơn ai hết.

Thiên Pháp đại sư khẽ liếc nhìn Lý Trường Thanh...

Lý Trường Thanh tránh ánh mắt của nhà sư nhưng vẫn gật gật đầu...

Cả hai, kẹp thế gọng kềm vừa nhoáng ra mỗi người đã đánh phủ đầu một lúc ba chiêu...

Kim Bất Hoán vừa ra ngón độc thì Lãnh Đại thân thể không còn chủ động liên tiếp thối lui... Liên Thiên Vân cúi mặt trầm trầm nặng nhọc như đang dần co lý trí...

Một tay kéo Chu Thất Thất rùn mình xuống, một tay cuốn tròn nửa vòng, đối kháng chiêu thức của hai người, Kim Vô Vọng gầm lên :

- Lý Trường Thanh, hãy trông lại "Khí Thôn Ngưu Đầu"...!

Kim Bất Hoán đứng ngoài vội la lên :

- Dừng quay đầu, mắc bẫy !

Lý Trường Thanh đầu lại không thông chuyện đó, nhưng tình huynh đệ quá nặng không cho phép ông làm ngơ...

Nhưng vừa quay lại, vừa liếc thấy ông ta vùng thất sắc...

Thì ra Liên Thiên Vân cúi đầu không phải để suy nghĩ chuyện gì, mà dáng cách của ông ta trông thật là dễ sợ : hai mắt nhắm nghiền, da mặt tái mét, nước dãi từ miệng chảy dài xuống áo...

Lý Trường Thanh kinh hãi rú lên :

- Tam đệ...

Vừa đối phó với chiêu thức của hai người, Kim Vô Vọng vừa nói :

- Trong khi giao đấu với ta, ông ấy đã trúng phải mê hương độc chất, nếu không có thuốc giải bản môn thì trong hai tiếng đồng hồ sau, chất độc đó sẽ giết người !

Lý Trường Thanh rú lên :

- Ác tặc.... người... người muốn gì ?

Tuy đang giận và sợ nhưng Lý Trường Thanh vẫn còn đủ sáng suốt, kinh nghiệm dạy cho ông ta biết đây không phải là chuyện quyết giết mà là vấn đề... điều kiện...

Kim Vô Vọng trả lời :

- Dừng mạng của Liên Thiên Vân để làm lối thoát !

Kim Bất Hoán gầm lên :

- Người tưởng bọn này sẽ thả cho người à ? Hà hà... chết, người đừng nuôi ảo vọng !

Hắn vừa nói vừa xông tới. Bây giờ có lẽ đến lúc mà hắn không thể "Tiên bảo kỳ thân" được nữa, hắn lao mình tới, tung khỉa ba chiêu.

Kim Vô Vọng tránh né một cách không khó khăn gì mấy và hần nhếch môi cười nhạt :

- Kim Bất Hoán, người luôn luôn là sai lầm !

Kim Bất Hoán đánh ba chiêu vượt hết, hần la lên :

- Phải bắt nó khảo cho ra thuốc giải !

Lý Trường Thanh lăm bắm :

- Phải như vậy rồi...

Và ông ta lại chồm mình tới, chiêu thức lần này càng dữ, lối đánh lại cũng rất hơn. Vì nóng lòng muốn cứu Liên Thiên Vân nên ông ta không còn dè dặt gì nữa cả...

Chu Thất Thất tái mặt...

Trong bụng nàng lúnh quýnh...

Phải chăng cách làm khôn khéo đã trở thành đại đột ?

Nhưng Kim Vô Vọng không có vẻ gì nao núng cả. Hần ngửa mặt cười sắc súa.

Đã ngán sẵn rồi, Kim Bất Hoán hỏi giọng hần học mà không dấu được phần lo sợ :

- Cười cái gì ? Sao lại cười kỳ cục vậy ?

Kim Vô Vọng nói :

- Người xem đây nè...

Hần vẫy tay lên, một dải đen đen li ti như hạt đậu bắn ngược một vòng...

Mọi người hết hồn, chân ai cũng hơi lùi, mắt đăm đăm phòng bị...

Nhưng không, Kim Vô Vọng không đánh ai cả, hần ngửa mặt há miệng cho những hạt điểm đen đen mà hần vừa ném thành một luồng ấy chạy tọt vào họng hết...

Hần run run vai cười bằng ánh mắt, hần nói bằng một giọng âm áp, vì miệng hần còn ngậm những thứ đen đen ấy :

- Thấy chưa ? Thuốc giải độc đó !

Hần ngậm môi vì sợ những viên thuốc văng ra, hần không dám cười nhưng vẫn nghe ùng ục từ miệng hần....

Lý Trường Thanh tái mặt :

- Thuốc giải ? Người định... nuốt hết thuốc giải độc ?

Kim Vô Vọng vẫn nói trong giọng choàm ngoàm :

- Phải vậy chứ sao ? Nếu các người không dừng lại. Nhưng Lý đại nhân, ông thừa biết mà, tôi chưa nuốt ngay đâu, còn chừa lại cho ông giây phút chứ. Và không nói ông cũng biết, tôi dám nuốt lắm và Liên đại nhân dám chết như thường !

Tay chân của Lý Trường Thanh chậm lại và lui dần theo câu nói của Kim Vô Vọng...

Thiên Pháp đại sư cũng phải ngưng theo...

Còn một mình Kim Bất Hoán, nhưng hắn đã ngừng trước hơn ai hết. Không phải hắn lo sợ cho Liên Thiên Vân mà là vì hắn không bao giờ đánh hết mình, hắn vừa đánh theo lối hòa, vừa dòm kẻ khác.

Hắn chớp chớp đôi mắt giả huyệt :

- Kim Vô Vọng, để cho người chạy rồi quăng thuốc giải lại thì chúng ta không tin được, còn nếu chờ giải xong rồi chúng ta sẽ cho người đi thì người cũng đâu có chịu... Vậy theo ý người thì người giải quyết bằng cách nào ? Nói mau đi !

Tay nắm chặt tay Chu Thất Thất, Kim Vô Vọng cười nhạt :

- Ta muốn ở thì ta ở, ta muốn đi thì đi, ai cản trở ta được ? Tại sao lại phải chờ ai thả chứ ?

Câu nói của hắn làm cho mọi người có vẻ ngạc nhiên...

Kim Bất Hoán trố mắt :

- Ủa... ủa... vậy nghĩa là làm sao ?

Kim Vô Vọng nói :

- Ta muốn các vị thả nàng, chứ ta, ta không cần ai thả cả.

Lý Trường Thanh gặng lại :

- Thả nàng ? Thả vị Chu cô nương này ?

Kim Vô Vọng gật đầu :

- Phải, thả nàng. Nàng đối với chuyện này không quan hệ chi cả. Các vị cứ đứng yên một chỗ, chờ cho nàng đi xa rồi ta sẽ trao thuốc giải cho.

Tuy có vẻ yên lòng nhưng Lý Trường Thanh vẫn nói :

- Nhưng... nhưng làm sao tin được lời hứa đó ?

Kim Vô Vọng rùn vai :

- Không tin thì thôi. Ta có ép phải tin đâu !

Trầm ngâm một giây, Lý Trường Thanh gật đầu :

- Cũng được !

Ông ta vừa nói vừa nhìn Thiên Pháp đại sư.

Nhà sư Ngũ Đài Sơn khẽ gật đầu.

Kim Bất Hoán thật tình không muốn, nhưng thấy Lãnh Đại nhìn hắn bằng cặp mắt lạnh quá hắn đành phải gật đầu.

Nhưng trong cái gật đầu của hắn kèm theo giọng cười đều giả :

- À thì ra người muốn thả Chu cô nương à ? Hà hà...Thật là hay...thật ra cho dù người không nói, ta cũng không hề định đến lông chân nàng đâu !

Kim Vô Vọng cười nhạt và quay qua nói với Chu Thất Thất :

- Cô đi mau đi !

Chu Thất Thất chảy nước mắt :

- Kim huynh muốn tôi đi thật sao ?

Kim Vô Vọng nói :

- Cô không đi thì tôi khó khăn lắm !

Giọng nói của hắn vẫn lạnh lùng, nhưng nếu nghe kỹ thấy âm hưởng không suôn sẻ, chứng tỏ hắn xúc động...

Biết rằng không cách nào hơn được, Chu Thất Thất tuy buồn lắm, song được cái là nhận xét vấn đề mau và hành động cũng dứt khoát thật mau. Qua một phút đắn đo, nàng dậm chân :

- Được rồi, tôi đi... nếu anh còn sống, tôi sẽ đi tìm anh. Bằng như anh chết, tôi sẽ vì anh mà phục thù !

Nàng nói dứt câu bậm môi đi thẳng...

Độ chừng nàng đã đi xa, Kim Vô Vọng mới quay đầu nhìn theo bóng dáng của nàng. Hắn ngó chăm chăm không động đậy...

Mãi cho đến khi bóng nàng biến mất trong màn sương trắng đục hắn mới từ từ quay lại...

Kim Bất Hoán cười mũi :

- Đáng thương, thật đáng thương thay ! Té ra vị cô nương họ Chu ấy đối với Kim đại ca của chúng ta quá vô tình vô nghĩa. Nói đi là đi, không hề quay lại để lưu ánh mắt ân tình...

Kim Vô Vọng rần mặt :

- Súc sinh !...

Nghe một tiếng "Phù" nho nhỏ, từ cửa miệng của Kim Vô Vọng bay ra những chấm đen, bắn thẳng vào nặt Kim Bất Hoán...

Gương mặt Kim Bất Hoán vốn đã vừa dơ vừa xấu đến ghê gớm, bây giờ lại thêm những điểm đen in đều lên càng làm cho bộ mặt của hắn trông qua phát ói...

Bị những vật từ miệng Kim Vô Vọng bắn ra làm cho Kim Bất Hoán tá hoả tam tinh, da mặt đau nhói, và sau đó thì lại nghe rất rạt...

Hắn đưa tay vuốt mặt và khi vừa lấy tay xuống chưa kịp coi là vật gì thì đã bị Lãnh Đại chụp cứng cổ tay...

Kim Bất Hoán trừng trừng :

- Làm cái gì vậy ?

Lãnh Đại nói khô khốc :

- Những vật trên mặt ngươi là thuốc giải, ngươi ném tầm bậy ta giết ngươi !

Đã ngán sẵn anh em họ Lãnh, bây giờ Kim Bất Hoán càng ón hơn nữa, hắn cứ đứng yên cho Lãnh Đại gỡ những viên thuốc dính trên mặt hắn.

Kim Vô Vọng ngửa mặt cười sằng sặc :

- Thuốc giải đã trao rồi, bây giờ muốn đánh cú xông vô một lượt !

Sau tiếng quát của Kim Vô Vọng thì hai bóng người đã nhoáng lên...

Chu Thất Thất không quay đầu lại, hai chân nàng như cái máy chạy riết một hơi luôn mấy mươi trượng. Bây giờ suối nước mắt bị dồn ép mới vỡ bờ...

Nàng cắn chặt môi, để mặc cho nước mắt chảy quanh khoé miệng. Nàng muốn cố nén khóc, nhưng càng nén càng tức tưởi, cuối cùng nàng bụm mặt khóc ồ lên...

Nàng khóc hoài, khóc riết... khóc như thế không biết bao lâu, đến khi lấy tay ra mới hay này giờ đứng một chỗ dưới một gốc cây khô cằn cội...

Không khí hơi ẩm áp, có lẽ vào khoảng giữa trưa, nhưng sương tuyết vẫn làm trời u ám.

Nàng định thần dụi dụi mắt, nói lầm thảm một mình : "Thất Thất, đừng khóc nữa... Kim đại ca không chết đâu. Khóc làm gì ? Đừng khóc, đừng khóc, Kim đại ca có lẽ đã thoát khỏi bọn hung dữ đó rồi !"...

Nhưng rồi nàng lại khóc, lại nói : "Chết bầm, ai nói Kim đại ca không chết ? Ai nói Kim đại ca chạy thoát ? BỐN tên đó vốn không phải là địch thủ của Kim đại ca nhưng họ như chó hòa, làm sao Kim đại ca khỏi bị chúng cắn trúng ?"...

Nàng tức tưởi một hồi rồi lại khóc, lại nói : "Không, tuy bọn đó ủa lại ức hiếp nhưng nếu Kim đại ca muốn thoát thì sẽ thoát. Không, nếu họ vây chung quanh rồi Kim đại ca làm sao chạy ?"...

Nàng cứ khóc, cứ nói lầm nhảm một mình... Lúc thì tự an ủi, lúc thì tự mắng mình. Trở qua trở lại, nàng cứ tự mình dẫn vật lấy mình...

Không biết như thế bao lâu, không biết vì nước mắt đã cạn hay vì tự chế được, nàng không khóc nữa...

Nàng cắn môi nhằm hướng trước đi tới...

Vừa đi, nàng lại vừa nói lầm nhảm : "Ta không đi tìm Trầm Lăng. Hắn đối đãi với ta như thế, ta không thèm đi tìm hắn... Chết cũng không đi tìm hắn... Cho dầu trên thế gian này người ta chết hết, ta cũng không thèm đi tìm hắn"...

Nàng nói với nàng, nàng cắn dẫn lấy nàng, nhưng chân nàng lại không nghe theo, cứ lần đi theo cái hướng mà bọn Trầm Lăng trú ngụ...

Nàng lại nói lầm thảm : "Ta đi đây, đi con đường này không phải để tìm Trầm Lăng... Ta đi tìm người khác... thằng cha mít, thằng cha xoài... à, hay là thằng cha Vương Nhị Ma cũng được... Bất cứ ai, ta tìm đến họ là họ giúp ta ngay. Ta sẽ nhờ họ đi cứu dùm Kim đại ca "...

Sự thật nàng cũng tự biết những lời nói của nàng không chắc lắm, khó tin tưởng lắm, thế nhưng nàng lại thích nói như thế. Những cô gái tuổi trẻ thường có tính lạ lùng như thế, họ khác hơn đàn ông. Có những chuyện họ dối người, không dối người họ cũng cứ dối với họ.

Vừa nghĩ, vừa đi, vừa nói, không ngờ nàng lại đi lọt vào cái thị trấn nhỏ, nàng thấy cái quán mà nàng và Kim Vô Vọng vào đó dành bàn của hai gã thương buôn...

Gã tiểu nhị hình như còn nhớ mặt nàng, gã tiếp đón tươi cười :

- Cô nương dùng chi đây ? Vị lão gia kia đâu ? Sao không cùng tới ? Ông ấy đi đằng sau à ? Chúng tôi xin dọn hai phần ăn nhé ?...

Chu Thất Thất dậm quạu :

- Hỏi cái gì lải nhải hoài thế ?

Gã tiểu nhị rút vai chu mỏ xui lơ...

Chu Thất Thất khoát tay :

- Vịt tiềm, gà quay, bồ câu nướng, thỏ nấu măng... ừ, bốn món dọn lên đi...

Sự thật thì nàng đang lo nghĩ chuyện khác, nhưng quen miệng nói luôn chứ không có ý định chọn thức ăn.

Nhưng đó là những món ăn nhà giàu, ở những nhà hàng lớn chứ cái quán nhỏ và đám tiểu nhị nghèo xơ xác này nghe mà còn chưa nghe chứ đừng nói chuyện thấy.

Gã tiểu nhị đứng há hốc một hồi rồi mới cười cười :

- Dạ... dạ thưa cô, những món đó ở đây không có ạ !

Chu Thất Thất gắt :

- Có cái gì ?

Gã tiểu nhị giật mình đáp nhỏ :

- Dạ... dạ... có cơm và mì. Mì lớn có, nhỏ có, hoành thánh có... dạ dạ... có mì nấu, mì xào... mì...

Chu Thất Thất khoát tay :

- Thôi được rồi, một tô mì nhỏ !

Gã tiểu nhị tươi mặt lại :

- Hà... một tô mì nhỏ !

Hắn hô lớn và quay vào trong.

Gã tiểu nhị vừa bực vừa tức cười : "Hứ, khéo chúng sơ ! Quanh đi quẩn lại rồi chỉ một tô mì nhỏ !"

Quả thật không lâu, chỉ một thoáng sau là gã bưng tô mì ra.

Nhưng Chu Thất Thất cứ ngồi yên không rớ tới đĩa. Tô mì đã nguội.

Bây giờ giá mà thật có gà quay, vịt tiềm, nàng cũng nuốt không trôi.

Ngay lúc đó chợt nghe có tiếng la :

- Chết tôi, chết tôi rồi... đánh chết tôi rồi !...

Tiếp liền theo, một người chạy vào máu me đầy mình, dáng điệu của người đó không phải là trong giới võ lâm.

Chu Thất Thất chỉ liếc sơ, không buồn nhìn kỹ. Nhưng đám tiểu nhị và một số thực khách thì lại nhốn nháo :

- Vương quản lý, chuyện gì thế ?
- Kể nào đám hành hung Vương quản lý của chúng ta thế ? Đánh chết cha nó đi !

Thì ra người bị đánh đó là viên quản lý họ Vương, quản lý cái quán này.

Wương quản lý nói hơi run :

- Tôi... tôi và lão Lý mập bán thịt heo đang nói chuyện ngày trước, tụi này nhắc chuyện hồi sớm ấy mà, tụi này nói chuyện cô gái đẹp đi với gã đàn ông như quỷ sứ đó. Gã Lý mập nói chuyện đó đúng với câu : "Bông hoa lài cắm bãi cứt trâu" và tôi với hắn đang cười thì có một tên đại hán không biết từ đâu đến xông xộc vào đánh đánh tụi tôi tụi bụi...

Hắn vừa nói đến đó bất chợt ngẩng mặt lên gặp ngay tia mắt lạnh lùng của Chu Thất Thất đúng là "bông hoa lài" đang đứng chống nạnh trước mặt hắn...

Hắn hết hồn không nói nữa mà cũng không khép miệng lại kịp, thành ra hắn đứng há hốc như phỗng đá.

Chu Thất Thất đưa hai tay gạt ra, những kẻ đứng vây quanh té nhào đùn cục, họ lấm lét bò lết vô góc quán.

Chu Thất Thất ngó gã Vương quản lý, nàng hất hàm :

- Nói nữa nghe !

Wương quản lý lắp bắp :

- Tôi...tôi ...tôi ...

Chu Thất Thất chụp ngực áo hắn :

- Người bảo ai giống quỷ ?

Wương quản lý tháo mồ hôi hột :

- Tôi ... tôi nói... tôi !

Chu Thất Thất gắt :

- Người đánh mi đó hình dạng ra sao ?

Wương quản lý vẫn còn run :

- A...a... mày rậm, a...mắt lớn... a...

Không chờ hắn nói hết, Chu Thất Thất xô hắn bật ngựa vô tử tiên, nàng phi thân lướt qua mặt bàn riết ra ngoài cửa.

Nàng dòm thấy một người tay xách bầu rượu đang đi nghênh ngang ngoài ấy. Nàng mừng quá kêu lớn :

- Hùng Miêu Nhi, Hùng Miêu Nhi !

Hùng Miêu Nhi quay lại và hai người cùng chạy tới, cùng nắm lấy vai nhau lắc lia lắc lia, bộc lộ sự vui mừng vô cùng.

Thiên hạ không dám lại gần, nhưng họ cứ châu đầu dòm chòng chọc.

Hùng Miêu Nhi và Chu Thất Thất không thềm chú ý, họ cứ lo mừng mừng hỏi hỏi riu rít.

Chu Thất Thất trong hoàn cảnh cùng đường gặp được Hùng Miêu Nhi, lại cũng gặp y như lúc gặp Kim Vô Vọng, đất khách gặp người thân... nàng nắm chặt vai Hùng Miêu Nhi mà nước mắt tuôn dút nổi...

Qua một phút, nàng cố dần cơn tức tưởi, nói với với Hùng Miêu Nhi :

- Thật là hay hết sức, hay hết sức.... gặp anh thật là hay hết sức !

Hùng Miêu Nhi cười thật tươi :

- Thật là hay... hay quá.... không dè gặp lại cô nương ở chỗ này !

Chu Thất Thất hỏi :

- Mà...mà sao anh lại đến đây ?

Hùng Miêu Nhi cười hất hất :

- Thì... thì đi tìm... tìm cô chứ đi đâu ?

Chu Thất Thất trố mắt :

- Tôi cũng đi tìm anh đây nè !

Hai người lại cùng kêu lên một lượt :

- Thật à ?

Rồi hai người lại cùng bật cười :

- Đi, đi uống một chén đi !

Thế là hai người nắm tay đi vô quán, vừa đi vừa nói vừa cười..

Lúc bấy giờ vì mừng quá, cả hai không còn e dè gì nữa cả. Người khác nhìn vào y như là thấy quỷ, thấy y như hai con quái vật. Nhưng họ lại dạt ra xa, nhất là gã Vương quản lý thì càng trốn biệt.

Hùng Miêu Nhi và Chu Thất Thất dắt nhau vô chọn một bàn ngồi xuống. Không có tên tiểu nhị nào dám ló ra, họ cũng không cần, Hùng Miêu Nhi mở nút bầu của mình rót đầy vào hai chén.

Chu Thất Thất cười :

- Thật tôi không dè anh còn tưởng nhớ đến tôi !

Hùng Miêu Nhi nhướng mắt :

- Sao lại không ? Gần muốn điên lên đây. Cứ chạy đi tìm càn chứ không chắc có thể tìm được. Cô xem như thế có phát điên được không ?

Chu Thất Thất chu miệng :

- Chính tôi mới không biết làm sao tìm được anh đây, hồi nãy nghe người ta nói, có người đánh thiên hạ ngoài đường, tôi đoán là anh, quả thật đoán trúng phóc!

Hùng Miêu Nhi cười lớn :

- Vừa nghe thằng khốn đó nói soi nói mới, tôi biết là hấn nói cô, chịu không nổi, tôi đập hấn một hơi nên thân. Lúc đó ông trời mà nói lên cô như vậy tôi cũng nện luôn !

Hai người lại cười, nhưng cười một lúc lại cảm nghe hơi lụn xuống dần.

Cuối cùng, Chu Thất Thất đành phải hỏi :

- Không biết Trầm...

Nàng ngần ngừ một chút rồi nín luôn...

---Vietkiem.com---